

шлява — и смъртъ има! Хубаво, вѣрвали те хората, дали ти: знаятъ, че ти стоишъ насрѣща. Ами ако се случи нѣщо?..

— Какво ще ме вѣрватъ!? Тапията на кѣщата е у банката. Тя тогава нищо не губи: ще земе кѣщата.

— Видѣ ли сега? видѣ ли сега? изкрѣщѣ старецътъ, сѣкашъ оса го ожили. Спокойниятъ тонъ, съ който Бойковски разправяше всичко това, още повече го възмути. — Дала банката половината пари, а турила рѣка на цѣлата кѣща. Тогава ти нищо нѣмашъ!.. Ами, ако, не дай Боже, изгори кѣщата — случва се я? — какво ще земе тая банка?

— И тогава тя нищо не губи. Кѣщата е осигурена въ едно дружество, което срѣщу едно малко годишно възнаграждение, се задължава да я изплати. Може и да си забѣлѣжилъ всрѣдъ лицето на кѣщата, пакъ и по много други здания, едни червени околчасти тенекийки. Ето, тѣхъ поставя това дружество на всѣко осигурено здание.

Наистина, дѣдо Генко бѣше виждалъ тѣзи тенекийки, но ги мислѣше турени за украшение.

— Ами, — казахъ я? — не дай Боже да се случи на тебе нѣщо, тогава туй: жена, дѣца — на пѣтя ли ще останатъ, като сетни сираци? Или пъкъ борчъ ще имъ оставишъ, да те проklinатъ? И който види и чуе, какво ще каже?

— Ехъ! проговори само Бойковски и се смѣлча. Сетнѣ той подхвана.

— Засега е тѣй, но отъ година на година кѣщата все се отплаща, пакъ и като навърша години, ще имамъ право за пенсия. Тогава, и да се случи нѣщо, тия, които останатъ слѣдъ мене, ще правятъ туй, което — и азъ. И тѣй злѣ, и инакъ злѣ; отъ двѣ лошабини за прѣдпочитане е по-малката. Все е по-добрѣ да имашъ кѣща — ако и не цѣла твоя, — отколкото нищо да нѣмашъ...

Развълнуваниятъ дѣдо Генко не можа да схване добрѣ думата пенсия.

— За какво злѣ и ти си седналъ да ми говоришъ?... Имамъ кѣща, синко, ама не е твоя!.. Не си